

CEBECİ

Hilmi Çelik

CEBECİ

Reşit Hoca'nın müjdesi, yeni bir kapı açmıştı yaşamına. Bundan böyle artık, Ortopedi Uzmanı Doktor Cengiz Kanakan'dı. Öylesine şaşkındı ki, herkese üzerinde babası kadar emeği olduğunu söylediği hocasına teşekkürü bile unutmuştu. Ancak abartmanın anlamı yoktu. "Ben artık uzman doktorum" diye bağırıp çağıramayacağına göre; yapacakları içinde bulunduğu ortama uygun şeyler olmalıydı. Sonuçta, bir sınava girmiş ve başarmıştı. Birkaç ay önce milletin, 'Kral Asistan' diye dalga geçtiği Cihan bile aynı yolda yolcu olmuş ve sorunsuzca hedefine ulaşmıştı.

Cengiz, sakın, herkesi dinleyen, her derde derman bulmaya çalışan genç biri görünümünde olsa da, farklı bir kafa yapısındaydı. Çevresindeki bunca güzellikleri yaşayıp keyfini çıkarmak varken, boşa kürek çekmek olduğunu bildiği gereksiz kurgulara kafayı takma huyundan bir türlü vazgeçemiyor, benim yapım bu diyerek susuyor ve sorgulamaya çalışan dostlarını susturuyordu.

Yaz tatillerinde Karadeniz sahiline gittiklerinde gördüğü büyükbabanın dediği, "Keşke insan, olan olmadan, giden gitmeden, bir şeylerin farkına varabilse" sözünü, şimdi daha

iyi anlıyordu. Meğer ne kadar haklıymış dede. Tıpkı solan güllerin kendileriyle birlikte yiten rengi ve kokusu gibi.

Uzaktan bakıldığında, Cengiz sıradan bir çocuk görünümündeydi. Ancak yaklaşır konuşmaya çalıştıkça ya da dikkatli bakıldığında, içinde farklı bir dünya oluşturmaya hedefleyen, kurduğu bambaşka bir dünya içinde zamanını geçirmeye çalışan çiçeği burnunda biri olduğu belli oluyordu. Nasıl anlatılır bilmiyorum ama birçok yönden mevcutlardan farklıydı.

Ona göre, Karadeniz’de bembeyaz dalgalarla kaplı uzaklardaki mavi dünya, yeşilin her tonunu sergileyen çay bahçeleri, adeta “alıp ye beni” dercesine gülümseyen meyve yüklü ağaçlar, denize tepelerden bakan evin balkonuna sürekli el sallıyor ve selam yolluyor gibiydiler. Buna bir de, “canımın içi” diye bağırarak, kucaklamayı bekleyen babaanne eklenince, hayat bambaşka oluyordu.

Sahip çıkma duygusunun farklı yaşandığı anne ve babaanne kapışmasını ise hiç unutamıyordu. Garip bir sevgi yumağı içindeydi. İkisinin de bulunduğu ortamda bir şey istediğinde, işler karışıyordu. Aslında, biricik oğlunu dünyalar kadar seven anne, yaşam kurallarını uygulamaya çalışırken, babaanne onun arzusu doğrultusunda her kuralı bozmaya bayılıyordu.

Ortaokul öğrencisi olduğu bir yıl, yaz tatilinde yine babaanneye gitmişlerdi. Arkadaşlarıyla gün boyu tarlada, bağda bahçede koşuşturmaktan yorgun düşüp, akşam yemeğini yer yemez, uyumuştular. Birden dışarıdan gelen bir gürültüye uyandı. Dinleyince, sesin ezan olduğunu anladı. Dedesinin her seferinde ısrarla tekrarlattığı gibi, “Aziz Allah” diyerek, yatağında doğruldu. Belli ki sabah olmuştu.

Sessizce balkona çıkıp, etrafı izlemeye başladı. Burası, bunca yıl bildiği, yemek yediği, bağırıp çağırıp koşuşturduğu, büyüklerin sohbet ettiği, ninesinin dizinde uyuduğu bir yerdi ama böylesini hiç görmemişti. Dışarıda, sanki kuşlar bir orkestra kurmuş, susan doğa çıt çıkarmadan onları dinliyordu. Birileri anlatsa, inanmazdı.

Giderek kaybolan yıldızları, görüntüleri daha bir belirginleşen çay bahçelerini, masmavi yüreği ve bembeyaz dalgalarında yalnızlığı okunan denizi ve henüz ışıkları tümüyle yok olmayan evleri seyretti bir süre. Duyduğu ayak sesleri ve öksürükler, cami yolcularının hareketini gösteriyordu. Babanın ilişkisinin, Cuma ve Bayramlarla sınırlı olduğunu bildiği için, uyandırmayı düşünmedi.

Zillerin tangirtısı, melemeler ve çobanlık görevini üstlenenlerin yönlendirme komutları, köy yaşamını başlatıyordu. Hayvanların, asli görev olarak kendilerinden beklenen 'besleme işini' yapabilmesi için, kendilerinin beslenmesi gerekliydi. Beslenmezlerse, sorumluluklarını yerini getirme şansları olamayacağına göre, önce onlar otlayarak karınlarını doyuracak, sonra da beklenen, et ve süt odaklı besleme görevlerini yapacaklardı. Nedendir bilinmez ama işte böyle garip bir kader çizmişti Tanrı onlara.

Denizin diplerinden, sanki birilerinin itmesiyle çoğalarak yayılan aydınlık, her adımda çevreye yeni bir renk öbeği yoluyor, harmanladığı ışıklarını dünyanın üstüne üstüne salıp, peşinden güneş oluyordu. Denizinden güneşine, çobanından ezan sesine kadar köy yaşamı onu ne kadar etkilemişti bilemeyiz ama yaşananların bir şeylere farklı renk kattığını daha sonraki yıllar açık ve net gösteriyordu. Babaannenin:

“Uyandın mı yavrum” sesi, bir süredir yaşadığı duyguların hepsini alıp götürmüştü.

“Uyandım babaanne. Acıktım da” yanıtı ise, hayatın gündelik gerçeklerini başlatmıştı.

Sevgi, saygı ve paylaşım denen; insanı insan yapan öge olarak düşünülenler ise, çoğunluk kabul etmese de, giderek çıkar ilişkilerinin gölgesinde kalıyordu. Çarkın dönüşünün ayarı böyle yapılıncı, ilişkiler de önceleri ayda bir, sonraları yılda bir, daha sonraları, düğün ya da cenaze törenleriyle sınırlanıyordu.

Yılların geçmesi, Cengiz’in doktor olması bazı şeyleri değiştirmiyor ya da değiştiremiyordu. Başkalarının doğruları değil, fark eden kendi doğrularıydı ve bu inancını kırmak için epey kapı pencere zorlamak gerekiyordu.

Sadece Doktor Cengiz değil, şimdi aklındakiler farklıydı. Giderek bazı şeyleri yapmak ya da görmek istemese de, yok deyip geçemiyordu. Bir, bireyin yaşam gerçeği, bir de aynı bireyin en azından bazı zorunlu durumlarda uyması gereken toplumsal yaşam gerçeği vardı.

Cengiz, bu duygusal keşmekeş içinde, ne yapsam, nasıl yapsam, ne zaman yapsam çaresizliğiyle bocaladığı bir anda beynindeki sinyaller, bu kez yepyeni ve farklı uyarılar yollamaya başladı. Haklıydı, çok önemli bir şeyi unutuyordu. Şimdi yanında olmasalar da, yaşadığı mutluluğu öncelikle paylaşması gerekenler vardı. Öteyi beriyi bir yana bırakıp, hemen öncelikli istikamete yönelmeliydi.

Düşündükçe utandı. Programına baktı, öğleden sonra bir tek ameliyata, gözlemci olarak girecekti. Lafı uzatmanın anlamı yoktu. Öncelikle babayı haberdar etmeli ve evlatlık görevinin ilk adımını tamamlamalıydı. Telefonda durumu anlattı.

Sevincini kutlayan babaya teşekkür ederek, ilk fırsatta yanına geleceğini söyleyip, bölüm sekreterine:

“Hocam sorarsa, bir saat kadar dışarıda işim olduğunu söyleyiver?” diye tembihleyerek çıkıp gitti.

Hedefi belliydi. Yüreğinde ve beynindekileri yok saymaya çalışarak, otoparka kadar yürüdü, arabasını aldı. Daha biner binmez boşalmaya başlayan gözyaşları, bütün yol boyu sürdü gitti. Belki durdurmadı, belki durdurmak istemedi, belki de durduramadı.

Gerekçe diye gösterilebilecek uzmanlık sınavı hazırlığı ve heyecanı gibi önemli nedenleri olsa da, sonuçta affedilir yanı olmayan bir sürecin içindeydi. Uzun zaman olmuştu annesine gitmeyi. Oysa annesi onu bir gün görmese uykuları kaçır, sabaha dek pencere diplerinde yolunu gözlerdi. Bu tanımsız duygu karmaşasıyla mezarlığa girdi. Annesine doğru yönelince, hemen gözlerini sildi. Ağlayan gözlerinin görünmesini istemiyordu çünkü.

Ailenin yaşayan tek çocuğuydu Cengiz. Daha önce dünyaya “merhaba” diyen üç kardeşten hiçbiri yaşama tutunamamış, yıllar sonra yine dualarını karşılıksız bırakmayan Tanrı, onlara Cengiz’i bağışlamıştı. Anne, gözünün nuru saydığı yavrusunun okuyup adam olacağı, evlenip torun torbaya kavuşturacağı günü beklemeden başka amacı olmayan bir ev kadınıydı. Buna bir de, sınav sonuçları açıklanıp, oğlunun doktor olacağı bilgisi eklenince, dünyalar onun olmuştu.

Devlet memuru olan baba ise evine barkına, eşine işine düşkün, sevgisini göstermeyen, belki de göstermeyi beceremeyen kendi dünyasında biriydi. Evdeki yaşam, her yönden huzurluydu. Cengiz bir kez olsun, baba ile anne arasında normal sınırların üstünde bir ses tonuna bile şahit olmamıştı.